

גליון הכנה לדפוס מספר

"השב האפר"

אשר חיבר הרה"ג החסיד המקובל
וצדיק המפורסם איש אלקים ביציאת
קדישא אספקלריא המאירה מורה
צדק לעדתי צינא מלא ספרא ולו
עשר מעלות במדות ישראל ותק
ועושה חסד מזה פנחס אריה זצ"ל

אג"ד דק' טורקא

דווארט קומי אורי

ז

רעהשי"ת

השב האפר

פרשת כי תצא שנת תשפ"א גליון כ"ג

פרשת תצא

השושנה העליונה ד' אליפין דחזי
יחזקאל נביאה ומסיבה זו באים
בחינת הד' מלכיות, והכל תלוי
בכשרון מעשינו באם נוכל
להכרית הקוצים והחוחים
הסובבים ועושי' מסך המבדיל
בינינו ובין אבינו שבשמים אז יבא
בן דוד ויגאלנו כגאולת עולם,
ואמרנו עפ"ז דהנה כתוב (מסחים ג)
לא כשאני נכתב אני נקרא נקרא
אני באל"ף דל"ת ונכתב בהוי'. עד
לעתיד שיבער הקב"ה כל בחי'
הרע ואז שם יקר' ככתיבתו, וזהו
תלוי בתיקון סתימ' ההיכל
שסתום כעת, וביום השבת יפתח
ר"ל כשיהיה יום שכולו שבת אז
יפתח, וזהו (כה, י) ונקרא שמו
בישראל בית חלוץ הנעל, אימתי
ונקרא שמו בישראל ר"ל שנוכל
לקרות שמו הגדול ככתיבתו,
כשיהי' בית חלוץ הנעל ר"ל
שיחלוץ הנעולים מן הבית שהוא
מה שאמר בזוה"ק (שם) מאי ניהו
נעול דילה שיפתח מה שנעל ואז
שם יקרא ככתיבתו והבן. והנה נגד
הד' מחיצו' והקליפות שראה

הם בשבי' כי באמת לא נבראו
הכל רק לכבוד שמים ובני אדם
מקלקלים על ידם, ע"כ הפסוק
מייעץ וחשקת בה ר"ל נבראו ג'
בחי' הנ"ל לבא על ידם למדת
היראה שהוא בחי' חשק כנ"ל,
וזהו וחשקת בה כאשר תראה
להכניס הכל בקדושה ולהשתמש
בענינים אלו רק ליראה אז
ולקחת לך לאשה והבן:

כי יקרא קו צפור (כב, ו) במדרש (רבה
ג, א) הה"ד (משלי א, ט) לזית חן הם
לראשין לרשיותך וכו'. והנה זה
לשון התקונים תקוני קדמאי דף
קל"ז בראשית ברא אלקים בי"ח
נקודא בהיכלא עלה אתמר גן
נעול וגו' מאי מים דא נקודא מאי
ניהו נעול דילה דא וא"ו דסתו'
להיכל' דא ובה אתעביד, מה
סתומה איהו מס רבתי מלמרב'
המשרה וכו', וענין ההוא נקודה
הוא בחי' מלכות שמים שאינו
מתגלה בעולם רק הוא סתום עד
עת קץ. והנה הסיבה אשר אין
מתגלה עלינו מלכותו ית"ש הוא
מחמת ד' קליפין הסובבין את

וראית בשבי' אשת יפת תואר
וחשקת בה וגו' (כא, יא). כי ידוע שיש
ה"פ אור, שהם בחי' ה' גוונים, ושני
גוונים מרומזים לצד החסד והם
גוון לבן, וגוון ירוק, ושלשה גוונים
שהם אדום, שחור, תכלת, נוטים
לצד השמאל שהוא לצד הדין,
ועי"ז בא בחי' הרע בעולם שהוא
מסטרא דשמאלא. והנה באמת
כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא
בראו אלא לכבודו (אבות ג, יא) ובאמת
בחי' ג' גוונים נבראו כדי שתהיה
בחי' יראה בעולם שבאים מסטרא
דשמלא ע"ד הפסוק (קהלת ג, יד)
והאלקים עשה שיראו מלפניו.
והנה איתא בכתיבים (פרי עץ חיים, הנהגת
הלימוד א, ח) לכוון ציור הוי' בניקוד
יראה, והוא מסוגל ליראת שמים,
וניקוד יראה הוא חש"ק ח"ירוק
ש"וא ק"מץ, וזהו רומז במלת
בראשית רי"ב אש"ת, אש"ת ר"ת
א"דום ש"חור ת"כלת, מבחי' הללו
באים דברי ריבות שהוא כח
החטאים והעוונות שע"י ריב לד'
עם עמו, וזהו וראית בשבי' אשת
יפת תואר, תראה שג' גוונים הללו

יחזקאל הנביא ע"ה נבראו באדם
בחינת לבושין כאמור (איוב י, יא) עור
ובשר תלבישנו ועצמו' בגידין
תסובבנו, והם רק לבוש האדם כי
עיקר האדם הוא הנשמה והחיות
שבו. והנה האדם הרוצה לעבוד
את השם צריך לקרוע המסכים
המבדילים בינו לבין קונו בכדי
לגלות מצפון לבבו אשר בקרבו
אשר הוא רוצה באהבה וחפצה
ותשוקה להבטל באור פני מלך
חיים, וכאדם שהוא אסור בבית
האסורים ורוצה לשבור המחיצות
כבדי לבוא החוצה. והנה לטעם
זה אפשר בימי אלול ויקל לו
לאדם להתגבר עצמו נגד כחת
הגוף שהם בחינת ד'לבושין הנ"ל
להתראות החוץ מצפוני לבבו.
והנה קודם החטא היה כתנות אור
באל"ף וע"י החטא נתגשם הכל
ונעשה כתנות עור בעי"ן והברי'א'
היתה בכ"ה אלול ותשלום
הבריאה וחטא אדם והתשו'
שנתקלה הי' הכל עד יום
הכפורים כמבואר בספרי' (ז) ע"כ
אז זמן גורם שישלב הדבר
למקורו, וזהו אפשר מרומז
בפסוק (בב, יא) ויד תהי' לך מחוץ
למחנה ויצאת שמה חוץ, רומז ד'
ימים קודם ראש השנה שהם ימי
ביכור, וזהו ויד תהי' לך מחוץ
למחנה ויצאת שמה חוץ ר"ל
שיוכל האדם שהוא בחי' נשמתו
שבפנים להתראות ולהתגלות
החוצה ולקרוע המסכים

המבדילים שהם בחינת לבושין
עור ובשר גידין ועצמות כנ"ל.
וזהו אפשר נרמז ג"כ בפסוק (בב, יב)
גדולים תעשה לך על ארבע
כנפות כסותך אשר תכסה בה,
ר"ל ד' מסיכים שבאדם המכסים
אותו שלא יוכל להתראות החוצה
בכחו' הנפש, וזהו ד' כפנות
כסותך וגו', והרמז בתי' גדולים
אפשר ר"ת י"ד, שהם י"ד ימים
האמורים כאן ג'לה מ'סך ל'בושין
או ר"ת י"ד מג"ל מ'לך ג'אות ל'בש
והבן, ר"ל י"ד ימים אז הקב"ה
לובש גאות להנקם מהם, גם
רומזים דברינו בפסוק (שמות יז, טז) כי
יד על חס יה מלחמה לד' בעמלק
מדור דר, ור"ל כי י"ד אותן י"ד
ימים תהי' מלחמה לד' בעמלק על
כס יה, מה ששם יה הוא מכוסה
ולא מתגלה מלכותו עלינו. והנה
כבר הבאתי במ"א שבחינת ד'
מלכיות הם בבחי' הר, כי אדום
מדי בכל יון גי' הר, גם עיקר
הקלקול בא ע"י חטא אד"ם וקי"ן
והם גימ' ה"ר, והתיקון לזה הוא
בחינת התורה והמצוה ה' רומזת
לה' חומשי תורה ונקראת
ראשית, ועם זה אמרנו לרמז כי
המה סתומה הוא בחינת קן צפור,
וזהו כי יקרא קן צפור לפניך
בדרך, שיהי' לפניך לתקן בחינת
הקן שנתקלקל ע"י חא עץ הדעת
טו"ר, וזהו בכל עץ או על הארץ,
הוא בחינת קולקול קיו, שאז
נתקלקלה האדמה שקבלה דמי

אחיו, ויהי' ישראל בחינת
אפרוחים או בחי' בצים כמבואר
בתקונים (ז). והאם רובצת והנה
ה"פ אם גימ' ה"ר וזה והא"ם
רובצת ר"ל שבחינת ד' מלכיו'
רובצים על ישראל, שלח תשלח
את האם תרא' לגרו' שלוחי' לבחי'
המלכיות הנ"ל. והבנים תקח לך
ר"ל כאשר תוכל לתקן בחי' בנים
המ' רומזת לבחי' מ' סתומ' הנ"ל
היו"ד הוא הנקודה הסוגרת
בפנים וב"נ ר"ת נ'קודא ב'היכלא
כאשר תוכל לתקן זה, אז תוכל
לפעול לגרש בחינת המלכיות
והבן. וזהו הכל ע"י התורה שהוא
תיקון ה', ו"ר הנ"ל כאמרו, וזהו
שנדרש בפסוק ליות חן הם
לראשך, מלשון ריש לשון עניות
והבן היטב כי קצרת:

במדבר (רבה, ב) כי יקרא קן צפור (בב)
(1) זש"ה (משלי ה, ו) אורח חיים פן
תפלס נעו מעלגותי' לא תדע,
ובדרך הפשוט אמרתי כי ידוע
שיש ה' חסידי', וכאשר האד'
הולך בדרכי ד' הוא מגבר בחינת
הח' על הג', וה' חסדי' באים מה'
היות שגי' ק"ל, ודינים וגבורות
באי' משם אדני, והנה שהאדני
בריבועו עול' קב"ו, וזהו אורח
חיים פן תפלס, ר"ל כאשר מכריע
המשקל מק"ל שהוא ה' היות
גימ' פ"ן אז יהי' לך אורח חיים,
אמנ' נעו מעגלות' כאשר אתה
מגביר בחינת הדינים שהוא

להגביר שם אדני ברבוע גימ' נע"ו
אז מעגלותיה לא תדע, ומרומזים
דברינו שאמרנו למעלה בפסוק
(איוב לא, לב) דלתי לאורח אפתח, ר"ל
ע"י היצה"ר עושה האדם דלתות
ומנעולים לסגור בחינת החדרים
הפנימיים, והיצה"ר נקרא אורח,
וזהו ודלתי לאורח ר"ל הדלתות
שעשיתי לאורח ע"י היצה"ר
הנקרא אורח אפתח אגרום
שיפתח. והנה אפתח ר"ת א'ורח
ח'יים פ'ן ת'פּלס ולבא על הענין
אזכיר מה שאמרתי על פסוק (בב, ח)
כי תבנה בית חדש ועשוי מעקה
לגגך, כי ידוע שיש ג' אמות
אמ"ש ובאותיות אמש הנ"ל נבראו
היסוד' שבאד' כידוע בס' יצירה,
והנה תי' אמ"ש שבא"ת ב"ש בי"ת,
וזהו כי תבנה בית חדש ר"ל כאש'
תרצה לתקן היסודות ותבנ' אותם
בית חדש ע"ד (ויקרא רבה בט, ו) חדשו
מעשיכם, אז ועשית מעקה לגגך
ר"ל כי אהבה ויראה באים מספי'
גדולה גבורה וזהו ירמוז תראה
שאהבה ויראה שלך יהיה להם
מעקה וגבול לכל יתפשטו
לצדדין לסיבת כבוד וקבלת פרס
כי הדבר שאינו לשם שמים הוא
נוטה לצדדין וע"ד ששמעתי ע"פ
(תהלים קמא, ב) תכון תפילתי קטרת
לפניך ר"ל התפילה היא רק נוכח
פני ד' ולא לצדדין כמו הקטרת
שהי' מתמר ועולה כמקל והבן,
ולכן עיקר הכל להכניס בתוך
אהבה ויראה הכוונה שתהיה בלי

שום פנוי' רק לד' לכדו ואז אין
הענין נוטה לצדדין כלל רק לבחי'
קו הישר האמצעי שהוא אור פני
מלך חיים המתפשט ומחי' כל
העולמות, ואמרנו גם כן בפסוק
(תהלים סג, ב) צמא' לך נפשי כמה לך
בשרי, כי בחי' צמאה ר"ת א'ת
ה'עם מ'שפט צ'דק ר"ל כאשר
תרצה שידין ד' את האיברים
משפט צדק ר"ל שיהי' כף זכות
מכרעת, אז עצה היעוצה
שתעשה כל העבודת נוכח פני ד'
כמו שמבואר בפסוק (איכה ג, יט)
שפכי כמים לבך נוכח פני ד', וזהו
ר"ת לך נ'פשי ש'פכי כ'מים ל'בך
נ'וכח פ'ני ד'. והנה בפסוק כי יקרא
קו צפור אפשר לרמז מאמר
התקונים (תיקוני זהר פ) דאית מארי
דידין מארי דקומה ומארי דרגלי
ומארי דאותיות ור"ת יקר"א י'דין
ק'ומה ר'גלין א'ותות ור"ל כאשר
תתקן ד' בחי' אלו, אז תהיה קו
ומשכן להשראת השכינה הנקרא
צפור. גם ירמוז בפסוק זה
שתראה לתקן הג' אמות אמ"ש גי'
כ"י יקר"א וזהו שמרומז במדרש
אורח חיים פן תפּלס ר"ל כאשר
תעשה פלס ומשקל לבחי' אורח
חיים שיהיה נוטה לצדדין, דהיינו
שתהיה עבודתך לאיזה פנוי', אז
נעו מעגלותי' לא תדע רק שצריך
לתקן כל הג' בחינות שמרומזים
באותיות אמ"ש שהם חסד דין
רחמים, שאז המשקל באמצע
ימין ושמאל ומכריע בינתיים

שלא יהיה נוטה לצדדין כאשר
מרומזים אותיות אמ"ש בתי' כ"י
יקר"א והבן.

לא תתעב אדומי כי אחיך הוא (דברים
בג, ח) ר"ל לא תבזה בחי' סטרא
דשמאלא, כי כל מה שברא
הקב"ה לא בראו אלא לכבודו,
והוא נברא כמו משל הזונה שהוא
בזוה"ק (חלק ב קסג), ולזה יש רמז
בר"ת כ"י אחיך א'ם י'הי'
ח'טאיכם כ'שנים כ'שלג י'לבינו
והבן.

שלח תשלח את האם ואת הבנים
תיקה לך (בב, ז), דידוע דמדרך האם
ליסר את בנה כמו שכתוב (משלי לא,
א) דברי למואל מלך אשר יסרתו
אמו, וזה רומז לבחי' בינה אימא
עילאה נקראת אם הבנים ודינין
מתערין מינה, והם במקום הג'
מנצפ"ך ולכן ה"פ אם גי' ה"ר רומז
לבחי' הגלות שהם הד' גליות
כידוע שמספרם ה"ר כאמור
במדרש (תנחומא וירא, כו) וסנו הצללים
אלו ד' מלכיות. ומפרש במג"ע (צג)
כי הצללים גימ' ר"ה מס' בבל מדי
יון אדום, ולזה רומז שלח תשלח
את הא"ם ר"ל תגרום ע"י מצות
שלוח הקו לבטל ד' גליות שמס'
ה"פ אם, וכן מבואר בזוה"ק (תיקוני
זהר כא) בטעם שלוח הקו שהוא כדי
לעורר בחי' גאולה והבן.

כי תבא בקמת רעך וקטפת מלילות
בידך וחרמש לא תניף על קמת

רע"ך (כג, בן), ע"ד שראיתי מפרשים מאמר הגמ' (בבא בתרא ט) גדול המעשה יותר מן העושה, ר"ל אם האדם אשר מצוה בטוב ומזהיר מן הרע אם הוא בעצמו ג"כ עושה כדבריו אז דבריו יעשו פירות וההופך ביפכו. ואני אמרתי ע"ד זה לא המדרש הוא עיקר אלא המעשה, ר"ל אין האדם צריך לדרוש ברבים להחזירם למוטב רק ע"י מעשה עצמו שעושה האדם ברעותא דלבא עי"ז מכניס יראה בלב בני אדם ופועל בזה יותר ומובן מאליו, וזה ירמוז פה כי תבא בקמת רעך שתרחצה לתקן את חברך בקומה שלו, אז תראה וקטפת מלילות ר"ל מלילין דפומא בידך ר"ל תעשה כאשר דברת ועי"ז תוכל לתקן גם את חברך, אכן וחרמש לא תניף על קמת רעך, ר"ל כאשר אתה בעצמך אינך מכניס דברך בלבך ותאמר הדברים בלא לב אז הדברים המה כמו חרמש ומגל באוזן חברך וזהו לא תניף והבן.

או יאמר קצת בסגנון אחר, דהנה ידוע דכל מעשה המצות נכללים בשנני דברים, א' לתקן בחחי' שבע מדות שהם באים מ'ז' כפילות, והב' לתקן ד' יסודות שהם כנגד ד' רוחות העולם שהם צורת מם סתימה ואיתא בתיקונים (זהר חלק ג טו) שבחי' מ"ם סתומה הוא בחי' ב"ו, וכעת הב'

סתימה עם צורת הוא"ו, והוא בחי' גן נעול, וגם בחי' ד' היסודות נכללו בבחי' יו"ד שליטים שהם יוד איברים שבאדם ע"כ נרמז כל עבודת השם בתי' די"ם, ועפ"ז אמרתי לפרש פסוק (שמות לו, ז) והמלאכה היתה די"ם וגו' כאשר יבואר לקמן, והנה אותיות דים כאשר יוכלו בבחי' עשר כי כל דבר שצריכים לעלותו צריך העלאה עשר מדרגות נגד עשר ספי' בלימה, והנה י"פ די"ם גימ' קמ"ח ע"כ אמר כאן כי תבא בקמת רעך ר"ל כאשר תרחצה ללמד חברך בדרכי ד' שהוא נרמז בתי' די"ם שהוא מרומז בתי' קמ"ח כנ"ל, אז וקטפת מלילות בידך כנ"ל. והנה עבודת האדם לפתוח המה סתומה שתהיה מתחלקת לאותיות ב"ו כנ"ל ואז יהיה חותם י"ד כל אדם ב"ו, וזהו אפשר לרמוז בפסוק (שמות יט, ג) לא תגע בו יד ר"ל לא תגרום שיהיה נגיעה בתי' ב"ו וי"ד והבן. והנה כאשר יהיה צירוף י"ד ב"ו אז במילואו יו"ד דל"ת בי"ת וא"ו גי' תפת"ח, וזהו אדני שפתי תפתח והבן.

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר (שמות לו, ז) כי הנה קבעו לנו חז"ל ג' זמנים לתשובה, ארבעים יום מר"ח אלול עד יוה"כ, ד' ימים קודם ר"ה, עשרה ימי תשובה, ע"כ באלו הימים צריך האדם להשתדל בכל

כחו שיהי' בעל תשובה גמור, כי באותן הימים יש כח הכולל כל ימות השנה, וע"כ צריך להתאמץ בכל עוז שיתקן את ימים האלה אז יוכל לפעול שממילא עי"כ יהיו כל ימות השנה חיים וקיימו, וזהו רומז והמלאכה היתה די"ם לרמוז ג' זמנים הנ"ל, לכל המלאכה לעשות אותה והותר, ר"ל שיהיה נכלל תוך ימים האלה מעשה ימי כל השנה הנותרים והבן.

לא תבא אל ביתו לעבוס עבוטו בחוץ תעמוד והאיש אשר אתה נושה בו יוציא אליך את העבוט ההוצה (כד), ע"ד שמפרש בחובת הלבבות (יא) על אותן העובדים ע"מ (שער הבטחון ו) לקבל פרס קורא אותם בעלי משכנות, וזהו מזהיר בפסוק לא תבא אל בית ד' לעבוס עבוטו לא תהיה מכת בעלי המשכנות, אמנם אעפ"כ אתה צריך לבני חיי ומזוני, והכתוב נותן עצה בחוץ תעמוד תגמור בדעתך כי עדיין אתה עומד בחוץ, ע"ד (חגיגה טו) בו זומא מבחוץ ר"ל שעדיין אין לך יראת שמים כלל. ועי"ז שתהיה שפל ונבזה בעיניך והקב"ה שוכן את דבא, ע"כ ירמוז והאיש רומז להקב"ה שנק' איש מלחמה, הוא יוציא אליך את העבוט הנ"ל. והנה מדת הכנעה באה ממדת כתר ולכן תיבת בחוץ תעמו"ד גי' כת"ר והבן.

